

Any XXVI · desembre 2010

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
97

"Que d'aquest altar brolli
un riu constant de gràcia i caritat
sobre Barcelona i sobre el món sencer"

**Benet XVI a la Sagrada Família
7 de novembre de 2010**

Editorial

contingut

- 2 Editorial
- 3 Visita del Papa
- 4 Crònica i agenda
- 6 El Seminari a l'estiu
- 7 Bisbats
- 8 Noves incorporacions
- 10 Benet XVI a Barcelona
- 12 El Seminari amb el Papa Benet
- 14 Profundament agraïts
- 16 Seminari Menor
- 17 Ordenacions presbiterals
- 18 Ordenacions diaconals
- 20 Experiències pastorals
- 21 El que diu l'Església sobre...
- 22 Història
- 23 Amics del seminari

portalobert

Desembre 2010

Director: Mn. Andreu Oller

Redacció i Edició: Josep Teixidó, Carles Ballbé, Diego Bermúdez i Joan Pau Callejón

Fotografia: Diego Bermúdez

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00
Fax 93 454 90 12

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.net

Disseny i Maquetació:

David Molins - info@damokastudio.com

Impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42
Dipòsit Legal: B-43509-86
www.seminaribarcelona.net

Per a tots, el dia 7 de novembre del 2010 quedarà gravat en la memòria amb lletres d'or. La dedicació de la basílica de la Sagrada Família de Barcelona per part del Sant Pare Benet XVI va ser un esdeveniment espiritual, eclesial i estètic de primer ordre. L'esperit se'ns va enlairar cap a Déu, per fer-nos sentir més intensament Església entorn del bisbe diocesà i del successor de Pere, que té el ministeri d'esdevenir vèrtex de la comunió de tota l'Església. I vam poder experimentar la força de la bellesa que ens acosta a Déu, que n'és la font, i que té en la Sagrada Família un dels elements més significatius. Tots vam viure aquells moments amb una intensitat única. Els seminaristes i l'equip de formadors vam tenir el goig de col·laborar-hi intensament des dels diversos serveis litúrgics (ben nombrosos en aquesta ocasió) que se'ns van encarregar. Això ens va permetre estar ben a prop físicament del successor de Pere, i d'estar-hi també més propers interiorment. La fotografia amb ell que ens va

El dia després

concedir és una mostra d'aquesta sintonia espiritual profunda.

El dia després de la celebració vam tornar tots a la feina, però d'una manera diferent. El goig del dia abans encara continuava i sembla que trigarà a esvair-se. Això ens engrescà a continuar endavant però d'una manera nova, amb un esperit diferent. La voluntat de ser elements de comunió i el desig d'avançar per la via de la bellesa com a instrument per a la nova evangelització han esdevingut més forts en el nostre interior i en la nostra tasca pastoral. Volem que aquesta experiència única marqui el nostre camí de futur en el dia a dia.

I després "del dia després", n'ha vingut un altre i un altre i una colla més. I tots ells els anem vivint amb aquest esperit, conscients de la importància de la família i de la cura que Déu en té. Així, també ens adonem que la voluntat de Déu mateix és que tota la humanitat pugui esdevenir una família, com ens ho recordava el lema de la recent Trobada Internacional de pregària per la Pau que va tenir lloc a Barcelona i que va celebrar el sopar de cloenda en els claustres de nostre Seminari. Com a preveres i com a seminaristes que ho seran, ens toca intensament fer que, tant una família com l'altra, siguin tractades com a sagrades.

Mn. Josep M. Turull
RECTOR DEL SEMINARI
CONCILAR DE
BARCELONA

**SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO AL COMPTE CORRENT
2100-1047-91-0200096265**

Visita del Papa

Tu es Petrus

Visites com la del Sant Pare sempre acostumen a ser objecte de l'atenció acaparadora dels mitjans de comunicació i tot plegat es pot convertir en un impacte mediàtic. Aquesta vegada no ha estat així. La vinguda del papa ha estat una visita apostòlica amb la plenitud de l'expressió. Testimoni de la fe en Jesucrist, el papa Ratzinger ha exercit entre nosaltres el ministeri del bisbe de Roma, pastor universal de l'Església catòlica. El ministeri apostòlic, diu el Concili Vaticà II en la seva constitució "Cristus Dominus", consisteix a ensenyar, santificar i pasturar el poble de Déu.

El fet de celebrar els sants misteris en la dedicació de l'església de la Sagrada Família ha ajudat la santificació dels creients i, amb el ric i bell ritual, ens ha fet palès que som poble de Déu, que formem un temple espiritual, pedres vives, consagrades al Senyor com a poble sacerdotal, Església del Senyor. Mitjançant la simbologia litúrgica, anàvem de les coses visibles a les invisibles com si experimentéssim estar a les portes del misteri de Déu. No endebades la tradició acostuma a posar al llindar de les nostres esglésies: "Domus Dei et porta coeli" (casa de Déu i porta del cel).

Com a bon pastor, ha exercit el mestratge i, arreu on ha estat, ens ha deixat l'ensenyament lúcid i ple de contingut. Ens ha explicat com l'art i

la cultura es poden agermanar amb el fet religiós i això ha estat constant citant l'obra de Gaudí. Ens ha recordat els principis de la vida cristiana i, ensems, ha manifestat respecte pel laïcisme, vist no com l'enemic, sinó com el germà amb qui cal dialogar. Ha sabut explicar-nos de quina font bevia el genial arquitecte de Déu: la natura que l'envoltava, la Bíblia i la litúrgia.

A la Sagrada Família, destacava l'aspecte pontifical i magisterial; a l'obra del Nen Déu, se n'accentuà l'aspecte pastoral; hem vist el Sant Pare com s'acostava els "preferits" de nostre Senyor. ¡Que bonic, de veure com, discretament, seguia el cant de procedència alemanya cantat en la nostra parla catalana. Va escoltar i apreciar els petits parlaments dels tres alumnes de l'escola i del taller ocupacional de Tiana. ¡Que amable a beneir la primera pedra de la que serà la nova llar que portarà el seu nom! En el seu parlament, va dir: *Que s'ajudin les persones més necessitades* i que cal recordar que tot el que reconeix la grandesa de l'home i la seva dignitat inviolable contribueix al perfeccionament de la societat. Tot esforç en aquest sentit és digne de lloança. Que els joves que tenen vocació al matrimoni descobreixin la bellesa, el valor i el compromís d'aquest Sagrament i formant una família hi acullin amb generositat la vida.

Finalment, el papa va pregar el Senyor desitjant que beneeixi abundantment els pastors i fidels d'aquesta terra perquè revifin la seva fe, perquè la transmetin amb valentia, perquè, essent cristians, compleixin els seus deures d'habitants de la ciutat i perquè, com a ciutadans, es manifestin com a cristians. Amablement va accedir a signar el llibre d'honor de l'escola, talment un rector de parròquia, que acull, estima i concedeix allò que és bo i que els seus feligresos li sol·liciten.

Tots els qui formem el Seminari de Barcelona ens sentim cridats a seguir les orientacions del Sant Pare i maldarem per ser-hi fidels, recordant els mots de l'homilia quan diu: *Demano a Déu que, en aquesta terra catalana, es multipliquin i consolidin nous testimonis de santedat que donin al món el gran servei que l'Església ha de fer a la humanitat: ésser icona de la bellesa divina, flama ardent de caritat, camí perquè el món cregui en Aquell que Déu ha enviat (Jn. 6,29).*

Donem gràcies al Senyor pel do d'aquesta visita apostòlica del successor de Pere. *Tu es Petrus.*

Mn. Josep A. Arenas i Sampera
DIRECTOR ESPIRITUAL

JUNY

El **dia 4**, al Seminari, vàrem celebrar els 10 anys de l'ordenació presbiteral de Mn. Andreu Oller amb una eucaristia i tot seguit vàrem tenir un bon dinar amb pastís d'aniversari.

El **dia 11**, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, va tenir lloc la cloenda de l'any sacerdotal, promulgat pel sant pare Benet XVI. El **diumenge 13** va haver-hi la celebració de l'eucaristia de cloenda de l'any sacerdotal a Barcelona a la basílica de Santa Maria del Mar presidida pel Sr. Cardenal.

DOCTORAT HONORIS CAUSA DE LA FTC AL METROPOLITÀ HILARION

En aquesta va ordenar preveres al servei de l'Església Mn. Joan Balcells, ADSIS, Mn. Ramon Batlle, Fr. Xavier Calpe, ofm., Mn. Joan García de Mendoza, Mn. Sergi Notó i Mn. Jordi Patiño.

Amb una eucaristia presidida pels nostres bisbes de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat i un sopar de germanor, el **dia 18** vam clausurar el curs acadèmic del Seminari.

El **dia 20**, a les 19 h., va haver-hi l'ordenació diaconal del seminarista Francisco García Baca de mans del bisbe de Sant Feliu de Llobregat a la catedral d'aquesta diòcesi.

Del **dia 24 al dia 28** de juny, va tenir lloc el tradicional pelegrinatge a Lourdes, organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la província eclesiàstica de Barcelona.

El **dia 26** Mn. Salvador Cristau va rebre l'ordenació episcopal a la catedral de Terrassa, a les 11 h. i inicià el seu ministeri com a bisbe

INICI DE CURS DEL SEMINARI

auxiliar d'aquesta diòcesi.

JULIOL-AGOST

Del **dia 5 al dia 8** de juliol, van tenir lloc les convivències d'escolans a la casa Josep Manyànet (Begues).

Els seminaristes del nostre Seminari Conciliar de Barcelona vàrem tenir una trobada-recès del **dia 22 al dia 24** a Caldes de Montbui.

Del **31 de juliol al 8 d'agost**, el Seminari Conciliar de Barcelona es va unir al pelegrinatge a Santiago per a paarticipar en la trobada europea de joves organitzada per aquesta diòcesi.

SETEMBRE

Del **30 d'agost al 4** de setembre els seminaristes i diaques d'etapa pastoral van fer els seus exercicis espirituals al casal de la pau d'Arbúcies, predicats per Mons. Francisco Pérez, Arquebisbe de Pamplona.

El **dia 10** d'aquest mes vam tenir la tradicional trobada de seminaristes del Seminari de Barcelona que indica l'inici del nou curs. Dos dies després, i fins al dia 18, vàrem fer els exercicis espirituals de cada any al Miracle (Solsona). Van ser predicats per Mn. Lluc Riera. El **18** va ser un dia important, ja que coincidí amb el 50è aniversari com a prevere del director

VISITA DEL BISBE DE YAGOUA (CAMERÚN)

espiritual del Seminari, Mn. Josep Anton Arenas.

Les classes a la facultat es van reiniciar el **dia 20**.

Al Seminari, vàrem celebrar les "noces d'or" com a prevere de Mn. Arenas dimecres **dia 22** amb una solemne eucaristia i tot seguit vàrem tenir un sopar especial.

El **dia 24**, festa de la Mare de Déu de la Mercè, va ser ordenat de diaca, segons el ritu bizantí, Mn. Roman Shymon, de mans de Mons. Dionisio Lachovicz, bisbe apostòlic visitador per al ritu bizantí a Itàlia i Espanya.

Oficialment el Seminari Conciliar de Barcelona va inaugurar el nou curs, juntament amb la instal·lació de l'estàtua del Beat Pere Tarrés, el **dia 27**, amb el Sr. Cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

OCTUBRE

Els **dies 3, 4 i 5** va tenir lloc a Barcelona la Trobada Internacional de Pregària per la Pau organitzada per la Comunitat de San Egidio, que es va inaugurar el diumenge **dia 3** amb una eucaristia a les 10.30 a la basílica de Santa Maria del Mar. El **dia 5** a les 10 del matí a l'aula magna de la nostra facultat van fer "doctor Honoris Causa" el Metropolità Hilarion de Volokolamsk. Una cerimònia final a les 19 de la tarda d'aquest mateix dia, a la plaça de la Catedral, va cloure la trobada.

Per a celebrar la festa de la Mare de Déu del Roser, el **dia 7**, vam fer el Rosari tots els seminaristes junts a les 21.30.

La inauguració oficial del curs 2010-2011 de les Facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya va tenir lloc el **dia 13**. A les 10 vam tenir una eucaristia i, en acabar, cap a les 11.15, va tenir lloc l'acte acadèmic.

El **dia 17** va ser un dia molt especial, ja que a les 19 de la tarda, a la basílica de Santa Maria del Mar, van rebre l'ordenació diaconal de mans del Sr. Cardenal i arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, Mn. Carlos Barba,

NOCES D'OR SACERDOTALS DE MN. ARENAS

10È ANIVERSARI D'ORDENACIÓ DE MN. ANDREU OLLER

40È ANIVERSARI D'ORDENACIÓ DE MN. JOSEP SERRA

Crònica

Mn. Fernando Acosta, Mn. Juan Ramon La Parra, Mn. Carlos Barroso, Mn. Pedro Rivero, Mn. Josep Rodríguez i Mn. Ramon Santos.

El **dia 21**, a les 19 h. vam assistir a la sessió acadèmica amb motiu de la visita apostòlica del Sant Pare a Barcelona, a l'aula magna. La va presidir el Sr. Cardenal i hi van intervenir els professors Dr. Jaume Aymar, el Dr. Salvador Pié i el Dr. Armand Puig.

La inauguració de la nova casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat va tenir lloc a les 11 del **dia 23**.

El **dia 24** va tenir lloc al Seminari de Barcelona la Trobada d'Animadors de Pastoral Juvenil.

El divendres **29** d'octubre, a partir de les 16 h, vam tenir el primer assaig per a preparar la celebració de la dedicació de la Sagrada Família pel Sant Pare, en el mateix temple.

NOVEMBRE

El **dia 3** d'aquest mes, a les 11 del matí, vàrem tenir a la capella del Seminari la missa pels difunts de les facultats de Teologia i Filosofia..

A les 20:00 hores de dijous **dia 4** vam tenir una vetlla de pregària per a preparar espiritualment la visita del Sant Pare Benet XVI a Barcelona.

El divendres, **dia 5**, a les 16 h. vam tenir el segon assaig i el dissabte **dia 6** a les 10 vàrem tenir l'assaig general a la Sagrada Família per acabar de preparar la visita del papa. A la tarda, cap a les 20, el sant pare va arribar a Barcelona i vam anar a rebre'l amb multitud de joves. L'endemà, **dia 7** de novembre del 2010 el Papa Benet XVI va dedicar la Sagrada Família i a la tarda va fer una visita a l'obra social "Nen Déu".

La cadena de pregària per les vocacions a Barcelona ha estat els **dies 8, 18 i 28**, a Sant Feliu de Llobregat els **dies 9, 19 i 29**. Amb

aquest motiu, al Seminari hem fet vetlles de pregària amb exposicions al Santíssim de 21:00 a 24:00 dels **dies 8 i 18**.

Aquest any, la missa pels benefactors i membres de les famílies del Seminari difunts va tenir lloc el **dia 10** a les 19:30 a la capella del Seminari. Després de sopar vam tenir un trobament amb Mons. Barthélemy Jaounde, bisbe de Yagoua, al Camerun, i Mn. Miguel Ángel Pérez, per parlar de la situació d'aquesta diòcesi africana, en la qual hi treballen missioners de la província eclesiàstica de Barcelona.

Els **dies 12 i 13** vàrem anar de recés espiritual a Caldes. Aquest primer recés mensual ens el va predicar Mn. Josep Anton Arenas, director espiritual del Seminari.

El **dia 15**, vàrem celebrar els 40 anys de l'ordenació presbiteral d'un dels formadors del Seminari, Mn. Josep Serra.

Els alumnes del curs de propedèutic van fer la seva primera sortida els **dies 23, 24 i 25** al monestir de Poblet.

Agenda

DESEMBRE

Dia 1: Reunió amb el Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat i amb els rectors d'aquesta diòcesi que tenen seminarista.

Dia 2: Reunió amb el Sr. Cardenal i amb els rectors de Barcelona que tenen seminarista.

Dia 3 i 4 de desembre: recés espiritual del Seminari.

Dia 7: vetlla de pregària de la Immaculada a la basílica de la Mercè.

Dia 14: El Seminari va al concert

del Messies de Händel al Palau de la Música.

Dia 16: Celebració penitencial del Seminari, a les 20 h.

Dia 21: Celebració de Nadal al Seminari.

Dia 22: Final de classes.

GENER

Dia 7: convivència del Seminari a Montserrat.

Dia 10: Represa de classes.

ORDENACIONS PRESBITERALS A TERRASSA

Els diaques de Terrassa Mn. Aaron de Larrazábal Buenache, Mn. Carles Matilla Claret, Mn. Javier A. Peppe Marquínez, Mn. Sergio González Ferreiro i Mn. Silvio Torregrossa Dequigiovanni, que van rebre una part de la seva formació al nostre Seminari de Barcelona, han rebut l'ordenació presbiteral a la catedral de Terrassa de mans de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe d'aquesta seu.

El primer i Mn. Mariano Ndong Ekomo la van rebre diumenge dia 31 d'octubre. Els altres quatre diaques, diumenge dia 14 de novembre. Els felicitem, tots sis, per aquest ministeri que han rebut, do de Déu que rep l'Església.

El Seminari a l'estiu

Pelegrinatge a Santiago

ARRIBADA A LA PLAÇA DE L'OBRAIDOIRO

FENT CAMÍ CAP A SANTIAGO

La primera setmana d'agost, prop de 12.000 joves vam participar en el Pelegrinatge i Trobada de Joves a Santiago de Compostel·la (PEJ 2010) amb motiu del Xacobeo 2010. D'aquests, uns 500 joves vam participar-hi a través del Secretariat Interdiocesà de Joventut, de les diòcesis catalanes i de les illes Balears. Després del desplaçament a Galícia en autocar, vam pelegrinar caminant des de Tui fins a Santiago. Vam fer l'anomenat camí portuguès en 5 etapes. Un cop a Santiago, vam participar en la Trobada de joves durant tres dies. Del Seminari Conciliar de Barcelona, un bon grup de seminaristes, tant del major com del menor, hi va participar.

VETLLA DE PREGÀRIA A LA NIT

Quan, el curs passat, em van comentar que hi havia un pelegrinatge a Santiago de Compostel·la amb motiu de l'any Xacobeo, la idea em va fer gràcia perquè des de feia anys tenia ganes de fer-lo; a més, tota la gent que coneixia que l'havia fet me n'havia parlat bé, com d'una experiència bonica de retrobament interior. Però, quan em van explicar com aniria el viatge, la idea em va començar a agradar menys (per no dir ben poc): anada i tornada en autocar, de més de quinze hores de trajecte, dormir en poliesportius i a terra, dutxes comunitàries... Tanmateix, ja m'hi havia compromès i, a més, em feia il·lusió compartir uns dies amb els altres companys i formadors del Seminari. Ara, penso que vaig fer molt bé d'anar-hi i n'estic molt content.

És cert, a part de les incomoditats esmentades, que hi són, també hi trobem aspectes molt positius: les llargues caminades (amb durícies incloses), la bellesa de l'entorn, els moments de pregària, la bona predisposició de tothom a compartir les tasques comunitàries, les eucaristies de cada dia tan participades... Hi ha tantes coses que se'n podrien destacar! Jo, personalment, em quedaria, però, amb el bon ambient que es va aconseguir i pel qual vaig poder-me acostar més als companys de Seminari, amb qui vaig passar estones de pregària i d'altres de molt divertides.

Aspectes negatius? Segur que n'hi ha i cadascú tindrà els seus: potser, en un viatge amb tanta gent, es fa més difícil de trobar moments de recolliment i de més tranquil·litat i potser hi hauria hagut d'haver més moments de temps lliure, però, en tot cas, són qüestions menors que no disminueixen gens la bona experiència viscuda.

Lluís Bou - 5È TEOLOGIA

Bisbats

Barcelona

Trobada internacional de la pau a Barcelona

Els passats 3, 4 i 5 d'octubre, l'arquebisbat de Barcelona va acollir la Trobada Internacional de la pregrària per la pau, tot recordant la trobada d'Assís que Joan Pau II va convocar el 1986 i que la comunitat de sant Egidi promou des de fa 25 anys. Aquest any tenia com a lema "Família de Déu, família dels pobles". Va reunir representants de diverses religions i confessions a Barcelona.

La trobada va ser molt emotiva i espiritual, a més de les bones intencions que cadascun dels representants portava. El lema feia explícita l'essència d'on brolla el desig de pau: "la família". En ragen, com de la seva font, els principis d'igualtat i respecte que conformen la pau entre els homes. Així, per tant, és una invitació

inherent a viure i treballar per la pau des de la infraestructura de l'amor en la família, independentment de professió de fe o ideologies. Si fem nostre el compromís de pau, tant a nivell personal i familiar com comunitari, que era l'objectiu de Joan Pau II fa 25 anys, serà gradualment més visible per mitjà de la infraestructura familiar i, per tant, un reflex viu cap a les comunitats.

El cor de la trobada va ser la cerimònia final a la tarda, en què van confluïr, a la plaça de la catedral, els representants de cadascuna de les religions i confessions, que s'uneixen per tal de fomentar aquest desig de pau que es proclama cada any. Posteriorment, van signar el manifest de pau. I el moment culminant i emotiu en va ser el lliurament, per mans d'infants de diferents nacionalitats, del compromís, que van lliurar a les autoritats presents com a signe d'unitat.

Tot en el seu conjunt va ser una gran proclamació d'intencions, sentiments i compromís a favor de la pau entre els homes. Ara, ens toca a tots d'assumir aquest compromís de cooperació al respecte en diversitat de pensament i credo, perquè conflueixi com a natural inherent en cada persona.

ACTE DE CLOENDA AL PLA DE LA SEU

José L. Hernández
1R TEOLOGIA

Sant Feliu de Llobregat

Inauguració i benedicció de la casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat

Dissabte dia 23 d'octubre, al matí, la casa de l'Església a Sant Feliu de Llobregat es va inaugurar i beneir institucionalment. Hi eren convidats el nunci del Sant Pare, els bisbes (els de les diòcesis catalanes especialment), diverses personalitats civils (Generalitat, Diputació, Ajuntaments, etc.) i representants diocesans (arxiprests, delegats, consells diocesans, religiosos, etc.).

LES AUTORITATS DAVANT LA CASA DE L'ESGLÉSIA

L'endemà, diumenge dia 24 d'octubre, tingué lloc l'acte diocesà d'inauguració de la casa amb una bona representació

dels diocesans (bisbe, preveres, diaques, religiosos i laics). A dos quarts de cinc de la tarda, se celebraren, a la catedral de Sant Llorenç i presidides pel bisbe, l'eucaristia d'acció de gràcies i la presentació de les conclusions de l'objectiu diocesà treballades en el trienni darrer (2008-2010): El que creiem i vivim, això us anunciem. Acabada la missa i la lectura d'aquestes conclusions, ens traslladarem, a peu, acompanyats per la delegació diocesana de pastoral de joventut, a la casa de l'Església, a on arribarem cap a les 6 de la tarda. A l'auditori de l'edifici s'hi feren uns parlaments de presentació del nou bisbat. A continuació, es feren la visita de l'edifici, amb el descobriment dels diversos espais, i un refrigeri, cosa que va durar fins a dos quarts de nou del vespre, hora del comiat.

MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES A LA CATEDRAL

Joan-Pau Callejón i Mateu
2N FILOSOFIA

Noves incorporacions

“Quin goig, haver pogut ésser sacerdot!!”

Amb els nous seminaristes, us presentem l'escultura del beat Pere Tarrés, que podeu trobar als jardins del Seminari. Es titula Ànima lliurada i és obra de l'artista Rebeca Muñoz Carrilero. És inspirada en una foto del Dr. Tarrés a Núria, assegut, contemplant la natura. El cardenal Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i el bisbe Mons. Agustí Cortès, de Sant Feliu de Llobregat, van presidir-ne la instal·lació el passat dilluns 27 de setembre, la qual va precedir la inauguració oficial del curs amb l'eucaristia, el sopar i la presentació del curs pel Sr. rector del Seminari i les paraules dels senyors bisbes.

Mario Pardo Hernansanz

El meu nom és Mario Pardo Hernansanz i vaig fer 39 anys a l'agost. Visc a Sant Boi de Llobregat, al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Malgrat haver escoltat la crida de Déu fa ja molts anys, no ha estat fins ara que m'he decidit a entrar al Seminari. Potser des que tenia 15 o 17 anys que Déu ha posat en mi aquest desig d'ésser sacerdot, però per diverses circumstàncies sempre em feia enrere. El mateix Déu va posar en el meu camí persones que m'han ajudat força a poder prendre la decisió adequada. Fins ara havia estat exercint diferents

feines, últimament estava fent de vigilant de seguretat però tot això no m'omplia i tenia la sensació d'estar perdent no sols el temps sinó la vida mateixa, que és el més important. Dono gràcies a Déu pel do de la meua vocació i agraeixo a totes les persones que m'han ajudat tant a reprendre el camí; sense ells no hauria estat possible avui ser aquí.

Alberto Moreno-Palancas

Em dic Alberto Moreno-Palancas, tinc 23 anys i sóc de Badalona. Actualment col·laboro a la parròquia de Sant Antoni de Pàdua, al barri de Llefià, la parròquia que m'ha vist créixer. La meua vocació ja venia de temps enrere perquè de ben petit ja sentia una atracció molt forta envers les funcions d'un prevere, però mai no em vaig decidir a «llançar-me a la piscina» fins ara. Em calia una petita empenta i aquesta la vaig obtenir de mans del meu primer camí de Santiago, experiència que mai no oblidaré. Ara sóc al curs introductori del Seminari, a on espero, a més d'aprendre'n, discernir sobre la meua vocació.

Esteve Puig

Hola! Em dic Esteve Puig, sóc de Sant Celoni, tinc 18 anys i aquest any començo el curs d'introducció al Seminari Conciliar de Barcelona. Ja quan era petit i anava a missa a la parròquia de Fàtima de Granollers havia manifestat de voler ser capellà. Casualitats de la vida, a la meua parròquia hi van destinar Mn. Joan Sabé, formador del Seminari Menor, com a adscrit. Ajudat per ell, a 12 anys, vaig decidir entrar al Seminari Menor. Als 16, per voltes que dóna la vida, vaig deixar el Seminari perquè tenia molts dubtes, però passat l'any fora del Seminari tornava a sentir-me cridat per Déu i vaig pensar-hi molt. Després de consultar-ho amb capellans i amb la família, em vaig decidir a entrar al Seminari Major. Estic molt content, però, tot i ser el més jove de tots, demano a Déu que sigui el meu pastor i no em manqui mai res, com diu el salm 23.

Roman Ostapiuk

Hola, em dic Roman Ostapiuk, tinc 24 anys i sóc natural d'Ucraïna. He acabat filosofia i teologia a la Universitat Catòlica Ucraïnesa de la ciutat de Lviv el 2009. Després vaig estar un any al seminari de ritu bizantí a Ternopil. Actualment estic preparant-me per ser sacerdot dels ritus bizantí i llatí per a la comunitat ucraïnesa de la ciutat de Barcelona.

Damián Sirvent López

Em dic Damián Sirvent López i sóc seminarista de la diòcesi de Barcelona. Actualment estic cursant el 2n curs de Teologia i, anteriorment, em vaig dedicar al món de l'empresa. ¿Per què sóc seminarista? Només Ell ho sap; jo simplement en vaig acceptar la invitació. L'única cosa que sé és que, sense Ell, totes i cadascuna de les pràctiques d'aquest món són vanes i inútils.

Albert Sols

Em dic Albert, tot i que molta gent em coneix per "Beto". Tinc 30 anys i sóc de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. Des de ben petit que pertanyo a la Joventut Alegre de Sarrià (JAS), on he tingut la sort de trobar un ambient cristià i de muntanya, així com amistats que duren tota la vida. Fa uns cinc anys vaig conèixer el moviment Regnum Christi, i és a partir d'aquí que em vaig començar a plantejar la vocació sacerdotal. Després d'un període de discerniment i de pregària, no sabeu ique content que estic d'haver entrat al Seminari!

Yuriy Stasiuk

Em dic Yuriy Stasiuk, tinc 22 anys i vinc d'Ucraïna. Vaig estudiar al Seminari de Ternopil durant cinc anys i actualment m'estic preparant al Seminari Conciliar de Barcelona per a ser prevere i servir els immigrants ucraïnesos que viuen a Catalunya.

Benet XVI a Barcelona

Gràcies, Sant Pare!

ARRIBADA DEL PAPA A L'AEROPORT DEL PRAT

VISITA A L'OBRA DEL NEN-DEU

Eren les 8 del vespre del dissabte dia 6 de novembre i els carrers del centre començaven a tenyir-se de blanc i groc. S'esperava l'arribada del Sant Pare al Bisbat de Barcelona a quarts de 10 però, ja a les 8, sortir de la plaça de la Catedral era com anar contra corrent perquè un riu de gent s'havia format per anar a rebre el Papa. En els carrers propers, conflüen els qui sortien de comprar per la zona cèntrica de Barcelona i

els qui volien veure el successor de Pere. Alguns que eren de pas per la zona mostraven cara desconcertada davant l'alegria desbordada dels qui poblaven la plaça. Qualsevol que estigués per la zona s'adonava que es tractava d'una gran festa. Però era una festa peculiar: famílies que havien vingut amb fills, gent jove, gent no tan jove, espelmes, banderes, cànctics, cares expectants i il·lusionades... Cap a tres quarts de 10, el tan

VISTA DE LA NAU CENTRAL

SALUTACIÓ DEL SR. CARDENAL AL SANT PARE

EL SR. CARDENAL MOSTRANT LA BUTLLA DE BASÍLICA MENOR

esperat convidat feia arribada i poca estona més tard sortia a saludar al balcó del palau episcopal i impartia la seva benedicció. El Papa ja era entre nosaltres.

L'endemà, dia en què es dedicaria el temple de la Sagrada Família, l'ambient havia canviat i l'alegria desbordada a la nit anterior quedava amagada sota un bany de concentració. Eren les 7 del matí i hi havia silenci, com quan ha de produir-se una gran gesta. Els mestres de cerimònies arribarien d'un moment a l'altre per ultimar els detalls de la celebració. Sortiria tot bé? ¿Rebria el Sant Pare una bona benvinguda? Què ens diria en l'homilia? *La bellesa és la gran necessitat de l'home; és l'arrel de la qual brolla el tronc de la nostra pau i els fruits de la nostra esperança. La bellesa és també reveladora de Déu perquè, com Ell, l'obra bella és pura gratuïtat, convida a la llibertat i arrenca de l'egoisme.*

En la seva visita a l'obra del Nen Déu, el romà pontífex va poder gaudir, una estona, de la companyia d'aquells qui són *el veritable tresor de l'Església*. El Papa es va commoure de manera especial en sentir les paraules que li adreçava Maria del Mar, una jove amb síndrome de Down: *aunque somos diferentes, nuestro corazón ama como todos los corazones y queremos ser amados. Queremos dar gracias a nuestros*

padres que nos han regalado el don de la vida. En aquells moments semblaven ressonar les paraules de Jesús: *T'enalteixo, Pare, ... perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos.* La visita del successor de Pere acabaria poc després amb un discurs de comiat a l'aeroport.

Gràcies, Sant Pare; gràcies de venir-nos a veure; gràcies de buscar el nostre afecte, de confirmar-nos en la fe i guiar-nos cap al Fill del Déu viu. Gràcies de mostrar-nos el model de pare bo que es preocupa dels seus fills a imatge de Déu Pare. Gràcies de corregir-nos amb la teva vara suau de Pastor que ens encamina sempre cap al camí millor. Gràcies de mostrar-nos el sentit de la Creu enmig del nostre món. Gràcies, Sant Pare, de recordar-nos que, *si l'home deixa entrar Déu en la seva vida i en el seu món, si deixa que Crist visqui en el seu cor, no se'n penedirà, sinó que experimentarà l'alegria de compartir la seva mateixa vida sent objecte del seu amor infinit.* Gràcies, Sant Pare, de donar-nos més raons encara per a viure la unitat amb tu, la unitat amb Roma. Gràcies, Sant Pare, i fins a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid!

Sergi Sicília
3R TEOLOGIA

El Seminari am

7 de novem

Ab el Papa Benet

embre de 2010

Profundament agraïts

HOMILIA DE MN. JOSEP M. TURULL EN LA MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA DEDICACIÓ DE LA SAGRADA FAMÍLIA, TINGUDA AL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA EL 8 DE NOVEMBRE DEL 2010.

Ahir, dia 7 de novembre, vam tenir l'oportunitat de celebrar una diada santa. Havent estat presents a la Sagrada Família ara podem entendre d'una manera més clara el que llegim en la Bíblia, en el llibre de Nehemies, quan diu que la gent plorava i mostrava alegria per la dedicació del Temple de Jerusalem. Ahir hi va haver molta gent que ens vam emocionar en diversos moments de la celebració, i més d'un que va plorar perquè, realment, era un moment únic. Una sensació que es va endur el mateix papa Benet. Així ho va dir el pare Lombardi en una roda de premsa: "La litúrgia d'aquest matí és l'expressió més solemne, més articulada entre home i Déu que he vist durant els cinc anys de pontificat".

A més, ara fa una estona he parlat amb el cardenal de Barcelona, i m'ha dit que el mateix cardenal Vallini, que es el cardenal vicari de Roma, li havia trucat personalment per dir-li que el papa havia arribat a la ciutat eterna molt content de la visita i, en especial, de la dedicació de la Sagrada Família. El mateix cardenal Lluís Martínez Sistach m'ha demanat que us fes arribar a tots la seva més sincera felicitació pel servei que vau exercir, ahir, en la celebració.

Em deia un seminarista: "quan us preguntin: vosaltres, de quina lleva sou?, haurem de respondre que som de la lleva que vam ser a la dedicació de la Sagrada Família". I jo encara diria més. Tindrem el goig de dir: "nosaltres som dels que vam participar activament en aquesta celebració". Una celebració que no hauria estat possible sense la suma d'una immensa quantitat d'esforços de molta gent. Una celebració en la qual vam tenir la gran sort de dur a terme el somni de Gaudí, ja que era per a diades com aquesta, que va projectar la Sagrada Família. En la celebració d'ahir es van conjuntar tots els elements: la bellesa d'una obra d'art impressionant en què ens trobàvem amb una litúrgia cuidada, serena i amb uns

cants molt ben trobats (un professor em va dir que la gent de Roma se'n va anar impressionada, entre altres coses, per la força amb què tot el poble va cantar el Credo).

I, en la realització de la celebració, el Seminari Conciliar de Barcelona hi va tenir un paper important. Un dels cerimoners del papa també m'ha fet arribar avui que us felicitava perquè es veia que hi havia molta preparació i que sabíeu el que fèieu. Aquest ha estat el nostre paper i hi hem respost com s'esperava i hem de donar-ne gràcies a Déu. En podem estar ben contents, ja que hem mostrat que som un equip que, quan ens hi posem, podem fer coses ben significatives. Cadascú va ser al seu lloc. Tots vam tenir un servei, més gran o més petit, i tots vam mirar de fer-lo al millor possible, amb la flexibilitat necessària per a incorporar-hi els canvis d'última hora. El gran regal que el papa Benet XVI ha fet als seminaristes, ha estat de poder-lo ajudar en la dedicació de la Sagrada Família i viure de ben a prop la intensitat amb la qual ell celebra. Un regal que es va veure completat amb la foto que al final es va poder fer amb els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat.

Jo estic segur que el fet mateix que el papa vingués a dedicar la Sagrada Família és un indicador en la línia del que ell ha fet creant el nou Pontifici Consell per a la promoció de la Nova Evangelització, el responsable del qual, Mons. Rino Fisichella, també era en la celebració. La basílica projectada per Gaudí segur que serà un molt bon instrument per a aquesta nova evangelització que tant necessitem a casa nostra i en el nostre continent europeu.

Això ens ha de portar a reconèixer i agrair profundament al papa Benet XVI que hagi volgut venir a Barcelona per a la dedicació de la Sagrada Família. Agrair també molt sincerament la iniciativa del nostre cardenal Lluís Martínez

ENTRADA AL TEMPLE DE GAUDÍ

ASPERSIÓ DEL TEMPLE I EL POBLE

al papa Benet XVI

EL PAPA I ELS CARDENALS A LA PORTA DE LA SAGRADA FAMÍLIA

EL SANT PARE DURANT L'EVANGELI

Sistach de proposar al papa que vingués i de fer possible que tingués lloc aquest esdeveniment. Cal agrair tota la tasca del P. Enric Puig i de la comissió diocesana de la visita del sant pare a Barcelona. És moment d'agrair a la societat civil catalana d'haver contribuït positivament a la jornada. S'ha mostrat com en pot ser, de positiva per a tothom, la col·laboració mútua. I de la mateixa manera, hem d'agrair la retransmissió televisiva tan excel·lent de TV3, el treball de les monges de la catedral, la tasca de les altres religioses que van cuidar de les sagristies, l'entrega de tots els voluntaris que hi han posat tantes hores, el patronat de la Sagrada Família, els serveis de seguretat i de neteja, la gent que ha participat en la celebració des de l'interior i l'exterior, des de la Monumental i des de casa, i tants d'altres que hi han contribuït de moltes maneres. Quasi sense adonar-nos-en, entre tots ho hem anat fent i, un cop ha passat, ens hem adonat que hem fet quelcom realment històric. Històric per a aquesta terra catalana, històric per a l'Església.

I ara què? Doncs ara a continuar treballant, però amb més il·lusió que mai, ja que la celebració d'ahir ens ha mostrat que no tot està perdut; que l'Evangeli té encara una força molt gran; que aquesta nova evangelització de la nostra terra és possible i que tenim eines per a fer-la. I, de la mateixa manera que hem d'estar contents perquè hem tingut el gran do de dur a terme l'element litúrgic de la Sagrada Família, hem d'adonar-nos de la responsabilitat de fer possible que aquesta nova evangelització a la nostra terra també sigui possible i que cadascun a la nostra parròquia o allà on se'ns envii, hi fem arribar els fruits d'aquesta celebració d'ahir.

Segur que mai no oblidarem el 7 de novembre del 2010, i aquest record ens ha de servir perquè, quan vinguin les dificultats, ens recordem que, amb la força del Senyor,

podem fer fins allò que sembla més difícil. I ara ens toca començar a fer possible això que sembla tan difícil: que l'Evangeli continuï arrelant i donant fruit a la nostra terra. Aquest és el nostre repte i, per això, no podem deixar que l'orgull se'ns mengi. Ara, més que mai, hem de fer nostre el salm 131: "El meu cor no és ambiciós, Senyor. No són altius els meus ulls, visc sense pretensions de grandeses o de coses massa altes per a mi". No tot va ser perfecte, ahir. Hi ha coses a millorar. Però el sentit d'autocrítica, que no hem de perdre, ens ha de servir no per a desanimar-nos, sinó per a impedir que ens enorgulлим, i ha d'impulsar-nos a fer-ho tot sempre millor. D'aquesta visita del papa n'esperàvem també fruits vocacionals. Doncs, avui al matí, un que era a la Sagrada Família ja m'ha trucat dient que volia que l'aviséssim per a participar en l'espai vocacional d'aquest curs. I, a la tarda, un mossèn m'ha parlat d'un noi que està fent un procés que apunta precisament cap a l'entrada al Seminari i a esdevenir sacerdot.

A Gaudí li costa molt de fer un miracle dels "típics". Però es que ell va fer un temple que no era gens "típic". I per això ha fet molts miracles que no són dels "típics". El senyor Jordi Bonet ho va dir ahir a les paraules inicials: "Ja és un miracle que, amb les obres que s'han dut a terme tots aquests anys no hi hagi hagut cap accident mortal." Ves si no és un miracle, la gent que s'ha convertit gràcies a la Sagrada Família.

De ben segur que hi haurà un abans i un després de la dedicació de la Sagrada Família. Demanem i treballem perquè aquest moment marqui un capgirament positiu per a la nostra terra, un capgirament per a l'Església, un capgirament també per nosaltres com a Seminari i que ens permeti afrontar el segle XXI com el papa ho espera i ens demana.

Seminari Menor

Convivències d'escolans

Les convivències d'escolans dels bisbats de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat que van tenir lloc a la Casa d'espiritualitat sant Josep Manyanet de Begues han permès que una vintena de nois es trobessin a l'estiu en un clima d'oració i fraternitat. Tots vam poder gaudir de jocs, piscina, tallers, competicions, pregària, eucaristia... en un ambient de formació com a escolans i seguidors de Jesús. Ara, resta animar-ne molts més per a la propera Trobada d'escolans i les Convivències que tornarem a fer aquest curs.

DURANT UNA ESTONA D'ESBARJO

CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA

Novetats d'aquest curs

Amb el Papa comencem un nou curs que donarem per acabat a l'estiu, tot coincidint amb la trobada de la JMJ 2011 a Madrid. La visita apostòlica de Sa Santedat Benet XVI a Barcelona ens fa descobrir, estimar i comprendre la persona i la missió del successor de Pere. I no és en va, ja que, si Déu vol, tots els seminaristes participaran en la dedicació de l'església de la Sagrada Família. Aquest esdeveniment ens ajuda a aprofundir el que significa i és la nostra Mare Església: Cos de Crist, a on cadascú té el seu lloc i la seva missió i a on Jesucrist és el fonament i la pedra angular.

Enguany, al Seminari Menor, som 7 seminaristes. D'ells, tres són de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i, quatre, de Barcelona. De moment, comptem amb 3 nois al Seminari Menor Obert, a on fem un

acompanyament un cop al mes, amb vistes d'una possible inquietud vocacional que els porti a dir el "sí" definitiu per entrar al Seminari.

Ens plau comptar, aquest curs, amb la incorporació d'un nou col·laborador en la tasca de formació dels nostres seminaristes menors. És el diaca Mn. José Fernando Campoverde. Com a tota nova etapa, li desitgem una bona adaptació en aquesta tasca de responsabilitat que l'Església li encomana.

Enmig de tantes notícies bones, falta fer-vos saber que aquest curs hem canviat d'escola i ara els seminaristes menors estudien a l'escola "La Merced". Amb l'equip de religioses mercedàries i docents, volem i esperem que aquest nou curs sigui millor per al Seminari Menor, per als seus seminaristes i també per a l'escola que ens acull.

ELS ALUMNES DEL SEMINARI MENOR

DURANT LA PREGÀRIA A LA CAPELLA

Mn. David Álvarez
FORMADOR

Trobada d'escolans: 9 d'abril del 2011
Convivències d'escolans: del 4 al 7 de juliol del 2011
US HI ESPEREM!!!

Ordenacions Presbiterals

SIS NOUS PREVERES EN LA CLOENDA DE L'ANY SACERDOTAL

Pocs dies abans de finalitzar el curs passat, a mitjan mes de juny, va tenir lloc la cloenda de l'Any Sacerdotal promulgat pel sant pare Benet XVI i que va aplegar a Roma 15.000 sacerdots en una solemne Eucaristia presidida pel papa. Del nostre Seminari, hi van participar el Sr. rector, Mn. Josep Maria Turull, i el director espiritual, Mn. Josep A. Arenas. D'aquesta manera, es clausurava aquest any de gràcia dedicat al ministeri sacerdotal. Paral·lelament, si a Roma hi hagué un "bany de masses" de sacerdots, a la nostra arxidiòcesi de Barcelona, també es va viure una situació semblant en la cloenda d'aquest Any Sacerdotal. Aquesta clausura es va fer a Barcelona amb una ordenació de sis nous preveres, la més nombrosa que s'ha fet des de fa bastants anys al nostre arquebisbat. Presidits pel senyor arquebisbe, el cardenal Lluís Martínez Sistach, acompanyat pel bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull i per més d'un centenar de preveres i diaques, en una basílica de Santa Maria del Mar plena de gom a gom, eren ordenats preveres Mn. Sergi Notó, Mn. Ramon Batlle, Mn. Jordi Patiño i Mn. Joan García de Mendoza, tots ells membres del Seminari Conciliar de Barcelona; així com també hi foren ordenats Mn. Joan Balcells, de la Comunitat ADSIS i Fr. Xavier Calpe, OFM,

franciscà. En l'homilia, el Sr. Cardenal, tot citant el sant pare Benet XVI, va animar els nous preveres a esdevenir persones que facin brollar l'alegria i l'esperança en els qui sofreixen, a encomanar joia i serenor als germans, a fer conèixer al món que Déu ens estima i ens salva i a fer de la nostra Església una comunitat amarada de joia, la joia pasqual del ministeri sacerdotal, el qual, servint-se d'homes pecadors, fa allò que cap ésser humà no pot fer per si mateix, com és absoldre els pecats i presidir l'Eucaristia.

En aquest context, recollim el testimoni dels quatre nous preveres, sorgits del nostre Seminari: per a Mn. Sergi Notó, que pren com a referent Mons. Eusebi Mansilla (+), antic administrador del Seminari, "hem de ser llum enmig de les tenebres i només és possible quan la portem dins nostre". Per a Mn. Ramon Batlle, que pren el beat Josep Samsó, antic rector de Santa Maria de Mataró beatificat aquest mateix any, seguint-ne l'exemple, vol ser "un capellà bo,

MN. RAMON BATLLE

MN. JOAN GARCÍA DE MENDOZA

ELS NOUS PREVERES AMB EL SR. CARDENAL

ponderat, discret, treballador, humil, donat a tothom i respectat". Per a Mn. Jordi Patiño, el seu referent sacerdotal no és altre que Sant Joan Maria Vianney, de qui hem celebrat en aquest Any Sacerdotal els 150 anys de la mort, i n'espera dur aquesta senzillesa del sant rector d'Ars. I, finalment, per a Mn. Joan García de Mendoza, que pren com a referent Mn. Joan Rovira Roca (+), que serví com a adscrit a Sant Joan de Vilassar de Mar, "amb el ministeri sacerdotal m'escull a mi, en la seva bondat, per esdevenir sagrament de misericòrdia aquí a la terra. *Ad multos annos!*"

MN. JORDI PATIÑO

MN. SERGI NOTÓ

Josep Teixidó Cuenca
4T TEOLOGIA

Ordenacions Diaconals

Sóc feliç essent de Jesús

A Sant Feliu de Llobregat

EL NOU DIACA AMB EL BISBE AGUSTÍ AL FINAL DE LA CELEBRACIÓ

Quan sembla que Déu et crida, et recordes de les teves mancances i febleses. És exactament el que em passava a la nit abans de la meva ordenació diaconal. I em va sortir del cor espontàniament: “Però, Jesús, faràs una bogeria!” Exacte! L’amor de Jesús és tan extraordinari (només se’n troba un com el seu) que fa allò que fa un hom quan està enamorat: ell coneix els teus límits, coneix la teva història, et coneix tot i, en tot, t’estima. I, com enamorat, fa bogeries. Bogeries d’enamorat. Una de les quals és la meva ordenació diaconal. Bogeria de Jesús que, tot fent-me ministre seu (tot fent-me seu per als altres), em dóna molta joia i pau. Quan desitjo que aquells qui intueixen la bogeria de Jesús deixin que també els estimi en tot. Quina joia i pau ens espera un cop Jesús ens fa seus. ¿Què faré, jo, doncs? A una veu amb Maria, lloar Déu de fixar-se en la meva petitesa!

IMPOSICIÓ DE MANS

Mn. Francisco García Baca
DIACA

Testimoni d'un nou diaca de ritu bizantí i romà

A Barcelona

Sóc en Roman Shymon i vaig néixer a Ucraïna fa 26 anys. Vaig entrar al Seminari Diocesà de Lviv (Ucraïna) fa 7 anys.

El passat 24 de setembre, solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, vaig rebre de mans de Mons. Dionisio Lachovicz, bisbe apostòlic visitador per al ritu bizantí a Itàlia i Espanya, l'ordenació diaconal segons el ritu bizantí.

Des de llavors, estic incardinat a la diòcesi de Barcelona com a diaca de ritu bizantí i el meu bisbe és el cardenal arquebisbe de Barcelona Mons. Lluís Martínez Sistach. Alhora, he rebut, de la Congregació per a les Esglésies Orientals del Vaticà, l'autorització per a celebrar els sacraments en ritu romà.

Inicio amb molta il·lusió aquesta nova etapa diaconal. Com sabeu, el terme diaca es tradueix com a servidor, i és precisament aquesta actitud de servei la que desitjo que m'acompanyi en aquesta nova etapa com a diaca (i arribat el moment com a prevere) al servei de l'Església de Barcelona.

El meu ministeri diaconal el duré a terme a les parròquies en què col·laboro: amb el pare Hèctor Zimmer a Santa Mònica, ajudant-lo en l'acollida a la comunitat ucraïnesa de ritu bizantí; i amb Mn. Jordi Illa a les parròquies de Sant Francesc d'Assís i patriarca Abraham celebrant els sacraments en ritu romà per a una comunitat de fidels catalans.

AL FINAL DE LA CELEBRACIÓ DE L'ORDENACIÓ DIACONAL

EL NOU DIACA REPARTINT LA COMUNIÓ ALS FIDELS

Mn. Roman Shymon
DIACA

Ordenacions Diaconals

A Barcelona

Cada dia el meu agraïment és més gran

Des del moment en què se'm notificà el dia de l'ordenació, el meu cor va deixar de bategar al ritme normal i els meus pensaments eren més aguts a cada vegada. Dir això pot semblar dramàtic i exagerat, però tots els qui han passat per aquesta situació, sí, que m'entenen. Tot allò que sentia no era des de la preocupació i l'angoixa, sinó des de la responsabilitat i el seny, perquè crec que respondre al Senyor de manera generosa i definitiva ha de ser un exercici de responsabilitat i alegria. I va ser així que, a poc a poc, vaig anar assumint tot allò que implica l'ordenació diaconal: un agraïment a Déu per la seva gran misericòrdia, un agraïment a aquells rostres que em passaven

pel cap al moment d'intentar dormir, a persones que, durant tot aquest camí fet i encara no acabat, m'han ajudat a créixer en la fe, a família, a amics, a formadors, a sacerdots i a religioses. En fi: a una llarga llista que en són presents en tot això que sóc.

Preparar la celebració requereix temps i paciència i el Senyor tot ho concedeix: reunions i més reunions. Però, en fi: tot valia la pena. Havia de sortir al millor possible, però aquesta preparació no sols havia de ser externa, sinó que també hi calia un recés espiritual, un temps de trobada personal amb Déu per a parlar-hi, per a respondre-hi, per a agrair-li-ho i per a demanar-li ajuda, perquè, sense Ell, no som.

DURANT LA LLETANIA DELS SANTS

Doncs, bé, intentant encaixar les peces adequadament, va arribar el gran dia, un dia d'octubre, el millor dia d'octubre viscut fins ara, un diumenge, a Santa Maria del Mar, la meua parròquia: tota una barreja d'elements gratificants.

A l'hora indicada, va començar la celebració i el cor es va accelerar d'emoció, d'alegria, d'expectatives i, si he de ser sincer, també de desigs de respondre bé al gran regal de Déu. Durant la celebració, només vaig pensar en la misericòrdia que el Senyor ha tingut amb mi. És tanta, la seva misericòrdia, que m'ha cridat a la vida, m'ha donat una família i m'ha donat una vocació com aquesta, tan especial. I jo sóc tan humà, amb els meus límits, però, malgrat tot, m'ha cridat i m'estima: això és misericòrdia.

Ara, en què el dia de l'ordenació ja ha passat i visc el dia de cada dia a la parròquia, en què la meua responsabilitat és més gran, en què les meves obligacions també són més grans, també és més gran la meua alegria i, sobretot, el meu agraïment és més gran, perquè el Senyor ha fet grans meravelles en aquest home.

EL SR. CARDENAL IMPOSA LES MANS

PREGÀRIA D'ORDENACIÓ

ELS SET NOUS DIAQUES AMB EL SR. CARDENAL: FERNANDO ACOSTA, CARLOS BARBA, CARLOS BARROSO, JUAN RAMON LA PARRA, PEDRO RIVERO, JOSEP RODRÍGUEZ I RAMON SANTOS

Mn. Fernando Acosta
DIACA

Experiències pastorals...

Una pastoral de la immigració

Quan vaig arribar, com a seminarista, a la parròquia de la Sagrada Família, m'hi vaig trobar una situació rica i complicada: 23 grups diversos a la parròquia, 2'5 milions de visitants cada any, una desena de grups (parroquials, o no) que rebem cada setmana de tots els continents, països i cultures que hauríem d'integrar.

M'hi vaig trobar un grup de música d'estil llatino-americà, que anomenem «Integració». Aquest grup s'està encarregant d'animar la missa de 20:15 h del diumenge, des de fa prop de 10 anys, missa en la que hi participen catòlics (i alguns evangelistes) d'arreu de la diòcesi de Barcelona i, de vegades, fins i tot de mes allà. Alguns no vacil·len a fer més d'una hora de viatge per a viure i participar activament d'aquesta missa.

Un punt important del pla pastoral diocesà precisa, en el seu tercer capítol: fer participar els immigrants en la vida cristiana. Amb el permís del rector, Mn. Lluís Bonet, hem decidit, conjuntament amb Mn Pere Oliver, un sacerdot de la diòcesi de Mallorca, adscrit a la Sagrada Família, d'ocupar-nos d'aquest grup i d'aquesta missa.

El primer contacte ens ha estat senzill i calorós. M'hi he presentat i els he dit que era allà, al seu servei i per ajudar-los en la seva vida cristiana. M'han acollit amb els braços oberts, ben agraïts... No he fet res més, per a ells, que obrir-los la porta de la rectoria, per estar al seu servei. I això, per a ells, ja era molt...

La nostra feina va en dues direccions: 1) Davant el feligrès de sempre, fer sentir i comprendre que l'immigrant és fill de Déu: per aquest títol, té drets i deures, com tenim igualment

drets i deures envers ells. No hem de veure l'immigrant com l'estranger que ve a apropiarse els nostres béns, sinó com una font d'enriquiment. Quan veiem passar aquestes famílies senceres, avis, pares i nens, podem veure la imatge de la Sagrada Família i tindríem moltes coses a aprendre sobre el seu sentit de la família i el lloc de l'educació catòlica i dels valors morals associats.

2) Davant l'immigrant: apartar-lo de tota segregació però respectar-ne la cultura i portar-lo de mica en mica a comprendre'ns i que li agradi la cultura del país d'acollida, sense renegar de les seves pròpies arrels.

Hem creat un grup facebook, un blog de la comunitat, i som els primers sorpresos per la profunditat i la qualitat de les seves reflexions: veritablement, no són cristians de segona o tercera divisió.

Veig, en l'obra de Gaudí i del modernisme català, una cultura de síntesi i d'acollida de les altres cultures (en aquell temps, eren cultures europees) i no pas cap cultura d'exclusió que pogués portar cap a la xenofòbia, particularment, en temps de crisi.

Els immigrants són més fàcilment afectats per la crisi, però saben que aquí hi seran tractats com éssers humans i fills de Déu sense exclusió, ni mirant la seva condició.

L'anunci, a l'estiu, de la vinguda del Sant Pare, per a mi, fou una font d'alegria i d'inquietud que ha ocupat una gran part de les meves oracions: no volia que ells se sentissin exclosos d'aquesta gran festa: «El Sant Pare ve igualment a consagrar-nos tots com a pedres vives d'aquest temple expiatori».

Quan el Pare Enric Puig ens va anunciar que dos d'ells portarien les ofrenes al Sant Pare, vaig sentir una profunda i sincera gratitud: aquest grup és part integrant de la nostra comunitat parroquial.

La immigració és un fet ben viu de la realitat catalana, el qual ha d'esdevenir una riquesa i no pas cap invasió: quan veig aquestes joves parelles amb els seus nens, penso que una

part del futur de l'Església catalana passa per ells i és molt, encara que no sigui una gran cosa. Cal escoltar-los i agafar-los la mà per tal de fer realitat, al nostre nivell, la universalitat de l'Església de Jesucrist.

Patrick R. Stref
ISCREB

El que diu l'Església sobre...

L'autoritat del Papa

El Papa és la més alta autoritat de l'Església, com a vicari de Crist. Té aquesta potestat de ser successor de sant Pere, a qui Jesucrist va conferir la primacia entre els apòstols (cfr. Mt 16,13-19). "L'Església, ja des dels inicis i cada vegada amb major claredat, ha comprès que (...) el ministeri de la unitat, encomanat a Pere, pertany a l'estructura perenne de l'Església de Crist." (*El primat del successor de Pere en el Misteri de l'Església*, Congregació per a la Doctrina de la Fe, 6 de Novembre de 1998.)

El Papa té una veritable potestat, no una simple autoritat moral. "El Romà Pontífex posseeix, com suprem pastor i doctor de l'Església, la potestat de jurisdicció suprema, plena i universal, ordinària i immediata, sobre tots i cadascun dels pastors i fidels". Així ho va declarar el Concili Vaticà I en el 1870, repetint el magisteri anterior, en particular el Concili de Florència (s. XV). Per tant, la suprema autoritat del Papa és pròpia, no deriva de cap altra fora de la de Crist; no és per delegació de ningú. Aquesta potestat suprema és una absència de subordinació respecte de qualsevol altra instància eclesiàstica o civil, no una independència absoluta. Així, el Papa no pot canviar el dipòsit de la fe. El Papa

posseeix aquesta plenitud a títol personal, mentre el cos episcopal la posseeix col·legialment, estant unit sota l'autoritat del Papa. Per aquest motiu, per al Papa, "escoltar la veu de les Esglésies és una característica pròpia del ministeri de la unitat i també una conseqüència de la unitat del cos episcopal i del "sensus fidei" de tot el poble de Déu".

La missió del Papa és un servei a la unitat de l'Església en la fe i en la comunió, es resumeix en dos aspectes: ensenyament i govern. Al

bisbe de Roma, doncs, li correspon la tasca d'ensenyar la veritat revelada i mostrar les seves aplicacions al comportament humà. El Papa realitza aquesta missió d'ensenyament de tres maneres principals, tal com explicà el venerable Joan Pau II: "Abans de res, amb la paraula"; en segon lloc, mitjançant escrits, propis o publicats amb la seva autorització per la Cúria Romana; tercer, mitjançant iniciatives institucionals per a impulsar l'estudi i la difusió de la fe, com en el cas de diferents consells pontificis. Segons el dogma exposat pel Concili Vaticà I, el Papa gaudeix d'infal·libilitat "quan, complint el seu ofici de pastor i doctor de tots els cristians, defineix en virtut de la

seva suprema autoritat apostòlica que una doctrina sobre la fe o els costums ha d'esdevenir sostinguda per l'Església universal". La mateixa infal·libilitat tenen les doctrines exposades amb igual tenor pel col·legi episcopal juntament amb el Papa (cf. Codi de Dret canònic, c. 749). El Papa és mestre de la veritat també amb el seu magisteri ordinari, que "és de caràcter permanent i continuat, mentre que el que s'expressa en les definicions *ex cathedra* es pot anomenar excepcional". Per altra banda, el Papa exerceix el seu govern suprem de diverses maneres, segons les circumstàncies i els temps. El govern del Papa està al servei del seu ministeri d'unitat i de suprem pastor de l'Església. Entre aquestes funcions hi ha, per exemple, donar el mandat per a ordenar els bisbes, establir diòcesis o altres estructures pastorals per a l'atenció dels fidels, promulgar les lleis per a tota l'Església, aprovar instituts religiosos supradocesans, etc. El Papa pot sempre intervenir per a mantenir la unitat de la fe i la comunió eclesial. Però les formes concretes d'exercir la seva autoritat poden variar a cada moment històric segons ho exigeixi el bé de l'Església.

Felio Vilarrubias Darna
5È TEOLOGIA

Vingut de la Gran Bretanya a finals del 1936, l'escriptor George Orwell, just arribat a Barcelona per defensar la República en les Brigades Internacionals, contra l'alçament feixista, escrivia això: *"Per primera vegada en la meua vida, em trobava en una ciutat a on la classe treballadora portava les regnes. Gairebé tots els edificis, qualsevol que en fos la mida, estaven en mans dels treballadors i coberts amb banderes vermelles o amb la bandera vermella i negra dels anarquistes, les parets ostentaven la falç i el martell i les inicials dels partits revolucionaris; gairebé tots els temples havien estat destruïts i les seves imatges, cremades. Per tot arreu, quadrilles d'obres es dedicaven sistemàticament a enderrocar esglésies..."*. Aquest fragment del seu llibre "Homenatge a Catalunya" ens descriu una ciutat marcada per la revolta incontrolada i la persecució antireligiosa. I al cor d'aquesta ciutat hi havia un dels edificis més emblemàtics de l'Església barcelonina: el Seminari Conciliar.

Comencem, però, uns mesos abans de l'arribada d'Orwell a la ciutat. Diumenge 19 de juliol del 1936, un alçament militar provoca l'inici de l'anomenada guerra civil espanyola. L'esclat de la revolta provoca un desgavell social incontrolable que es devalua cap a una persecució religiosa sense precedents en la història de l'Església espanyola.

Al capvespre d'aquell 19 de juliol, les notícies arriben confuses i amenaçadores. Des de les terrasses del Seminari, poden veure's incendis i fumes en diversos indrets de la ciutat. Els pocs seminaristes i superiors que resideixen a l'edifici (ja que la resta són a casa seva amb la família) no saben què han de fer. Els mossens decideixen que alguns dels seminaristes surtin, vestits de paisà, a esbrinar alguna notícia: aquests es dirigeixen cap a la parròquia de sant Josep Oriol, ja que en coneixen el rector, que potser sabia alguna cosa. Pel camí, veuen foc al convent de les Adoratrius i, més enllà, contempen la parròquia i la rectoria a on anaven consumint-se enmig de les flames. Tornen al Seminari. Llavors, els superiors decideixen que tothom es vesteixi de paisà i, els seminaristes, cap a casa. Els

preveres que hi resten passen la nit fora el Seminari, però, l'endemà, es tornen a reunir; dilluns, celebren l'Eucaristia i passen un dia i una nit en vetlla i oració; i, dimarts, volen fer el mateix que el dia abans, però, després de celebrar l'Eucaristia, sumeixen totes les formes que resten al sagrari i marxen exiliats de la casa. El perill és imminent.

Entorn de les 10:30h del matí de dimarts 21 de juliol, uns camions s'aturen davant les reixes de l'edifici. Aconsegueixen derruir-ne una de les portes d'accés i accedir al recinte després d'una estona. Primer, l'espoli: màquines d'escriure, objectes de valor en general, objectes de culte (es conta que fins a 89 casulles van desaparèixer, però també creus antigues de gran valor, calzes...)...; després, la destrucció, com ens explica l'article *Martirio del Seminario a Un Seminario mártir*: *"El Salón de Actos, la joya del Seminario, desapareció por completo, destruido por las llamas; la iglesia quedó reducida a una mera fábrica; de la Biblioteca ardieron las salas de la Corona de Aragón, Derecho y Filología; se destruyeron los fondos bibliográficos de los doctores Dou, Barraquer y Puig, como los documentos académicos de los ilustres representantes de la cultura catalana, y una magnífica colección de ediciones del Kempis. También fue destruido el Archivo."* Aprofitant l'avinentsa, es va extreure tot el que tenia connotacions religioses de la façana de l'edifici: creu, llindar, escut episcopal i imatge de sant Tomàs. I, a més, el museu d'Història Natural, el laboratori de química i fins el museu Arqueològic diocesà van ser destrossats, tot i que encara se'n va poder recuperar alguna cosa.

Malgrat les moltes destrosses, la casa va resultar útil per a aquells que l'havien ocupada. Així, va ser seu de diverses "institucions" al llarg de tot el període de la guerra fins a la caiguda de Barcelona a principis de febrer del 1939: universitat popular de les joventuts llibertàries de la FAI, alberg de refugiats de guerra requisat per la Generalitat, camp de presoners per ordre del govern de la república i, des de la tardor del 1938, hospital dels malalts procedents del vapor Uruguai i residència dels presos de diversos camps de treball de Barcelona.

La tasca, doncs, a partir d'aquell febrer del 1939 va ser reconstruir, tot el que la guerra i l'odi havien destruït.

El període de la guerra va ser de tres anys que van marcar, profundament, l'any quaranta i els següents, però això ho explicarem més endavant.

Mn. Agustí Roig
PREVERE

Amics del Seminari ☺

Rafael Ribalta

Avui tenim el goig de poder entrevistar en Rafael Ribalta, que és l'actual president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Aquesta entitat celebra enguany el seu centenari de servei a les nostres esglésies diocesanes, per la qual cosa volem compartir la seva experiència viscuda durant tots aquests anys, com també la vinculació estreta que s'ha anat forjant al llarg dels anys entre els seminaristes i l'Hospitalitat.

Com va començar i com ha continuat la vostra vinculació amb l'Hospitalitat?

El meu camí d'entrada a l'Hospitalitat s'inicia al si de la meua família. El meu pare, des que jo tinc memòria, anava cada any uns dies a Lourdes. A 14 anys, vaig començar la meua tasca com a voluntari en el servei de descàrrega als trens. El contacte humà i personal amb els malalts va arribar quan vaig entrar a fer servei a sales. Aquesta experiència em va permetre conèixer el que és veritablement l'Hospitalitat i hi ha marcat tota la meua posterior col·laboració. Per a mi, l'Hospitalitat és, d'una banda, arribar a persones que tot i la seva malaltia tenen unes ganes enormes de viure amb normalitat i, de l'altra, fer l'experiència gratificant de ser-los útil tot participant en el seu camí de realització personal. Aquesta col·laboració ha arribat fins al punt que fa dos anys me'n van nomenar president. Aquesta nova responsabilitat ha canviat considerablement el tarannà de la meua feina. He hagut de renunciar a tenir un major contacte amb els malalts per assumir més responsabilitats d'organització i gestió. En qualsevol cas, aquesta nova etapa l'assumeixo amb el mateix esperit de servei en tant que tasca igualment necessària per al gaudi dels malalts.

Com valoreu des de l'Hospitalitat la participació dels seminaristes en els pelegrinatges? Contestant ras i curt, un 10. Te'n diré el perquè: he estat molts anys en contacte amb els semi-

naristes a Lourdes i per a nosaltres és una molt bona oportunitat de sumar a la nostra inquietud de servei el complement necessari del sentit espiritual, fet aquest que és de molt d'ajut per als malalts. A nosaltres ens esperona veure que hi ha persones capaces de dedicar tota la seva vida als altres per motius de fe i espirituals.

Quines són les accions que, a dia d'avui, desenvolupa l'Hospitalitat?

¿Què hauria de fer una persona que hi vulgui col·laborar? Segons els Estatuts, l'Hospitalitat té dues finalitats principals. La primera d'elles és la de promoure els pelegrinatges a Lourdes i a Montserrat, mentre la segona és apropar el missatge de Lourdes al dia a dia de les nostres vides. Aquest segon objectiu l'Hospitalitat l'ha desenvolupat a partir de la Fundació, que concreta la seva acció en la gestió d'un centre de dia, d'una llar-residència i de pisos d'acolliment. Per tant, necessitem voluntaris no sols per als pelegrinatges, sinó també persones que puguin dedicar unes hores a la setmana a ajudar a donar menjar als malalts, a passar-hi una estona, o bé a acompanyar-los a fer diferents tràmits per la ciutat. Qualsevol persona interessada a col·laborar-hi es pot posar en contacte amb nosaltres via web www.hospitalitat.org, per telèfon al 93.487.40.09, o bé visitant les nostres oficines al carrer Consell de Cent 224-228, de Barcelona.

¿Com heu viscut la petició de

col·laboració en l'acolliment dels malalts per a la visita del Papa a Barcelona?

Des de l'Hospitalitat, en tant que entitat diocesana, ens sentim molt il·lusionats per la crida que l'organització de la visita del Sant Pare a Barcelona ens ha fet de col·laborar en l'acolliment dels discapacitats que vulguin assistir a l'acte. Ja ho vam fer l'any 1982 quan va venir Joan Pau II al Camp Nou i, ara, és, doncs, una nova oportunitat d'oferir la nostra col·laboració al servei de les necessitats de la diòcesi i, en particular, en un acte tan significatiu i joiós com la visita de Benet XVI a Barcelona.

Quin consell ens donaríeu als seminaristes per tal de poder esdevenir bons sacerdots?

Us convido a ser persones de ment i cor oberts, sense prejudicis, per tal d'esdevenir persones d'acolliment, d'escolta i amb un esperit engrescador. Un bon capellà seria una persona oberta a tothom, que acull, que escolta, que rep, amb estimació i atenció, les persones que troba pel camí.

Marc Labori Bau
2N. TEOLOGIA

Gràcies, Sant Pare!
Us esperem a la Jornada
Mundial de la Joventut!

